

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

IX. évfolyam.

Budapest, 1918 december hó 1.

23. szám.

A győzelem bizonyos.

A keresztny ember élete küzdelem. Erről hamarosan meggyőződünk mindnyájan, amint ráléptünk az üdvösség útjára. Fontos tehát, hogy e küzdelem menetéről és végéről teljesen fel legyünk világosítva. Vannak ugyanis olyan jóhiszemű emberek is, akik mindig csak harcolnak, de a küzdelmet sohasem fejezik be. Mások ismét harcolnak, de a harcban mindig ők a vesztesek, a legyőzöttek. Ennek okát nagyrészt a tudatlanságban kell keresnünk. Ugyanis a sátán megtesz mindent, hogy az embereket sötétségbe burkolja, hogy úgy tehessen velük, amit akar. Így egyesek bár megismerik a jó és rossz között a különbséget, meg is van bennük a jó szándék a jót cselekedni, de ez sohasem sikerül nekik. A jót akarják és a gonoszat cselekszik. Ezáltal beleesnek abba a tévhitbe, amelyben egész sereg keresztny ember tévelyeg, hogy arra vagyunk kárhóztatva, miszerint nap-nap után vétkezünk és nap-nap után tartunk bűnbánatot. Ezek az emberek nem veszik észre, minő kegyetlenséggel vádolják meg ezáltal az Üdvözítőt, aki bár megmutatta szomorú helyzetünket, megmutatta nyomorult, bűnös voltunkat, mégsem segít ki minket sohasem abból. Szerencsére ez nem így van. Jézus megmutatja nekünk bűneinket, de nem azért, hogy miattuk kétségbe esünk, hanem hogy bennünket szabadokká tegyen. Ő erőt ad nekünk, hogy felvegyük a harcot a bűnnel és Ő is segít minket a győzelemre.

Hogy ez így van, bizonyítja a Szentírás. Figyeljük csak meg, hogy hogyan szólítják az apostolok a hívő embereket. Nagyon éles különbséget tesznek az emberek között. Azokat, akik nem fordultak még Jézushoz bűneik bocsánatáért, azokat „bűnösöknek“ nevezik, viszont a Krisztusban hívőket, mindig „szenteknek“ nevezik. Már pedig azt mindnyájan tudjuk, hogy a szent ember, nem él bűnben, hanem Istent szolgálja. Nem győzünk erre elég nyomatékosan rámutatni manapság, amikor az emberek a vallást semmibe se veszik és előttük minden fontosabb, mint a hit kérdése. Ter-

mészetes, hogy az emberek nem sokat törődnek ma a formaságokkal. Ma mindenki tudja már, hogy Istent lélekben és igazságban kell szolgálni, nem pedig bizonyos szertartásokkal és ünnepek megtartásával. Éppen ezért lesznek az emberek mindig könnyösebbek a vallás iránt, mert abban semmi tartalmat, semmi erőt nem találnak. Itt az ideje tehát, hogy mi, akik tapasztaltuk Jézus megszabadító és diadalmaskodó erejét talpra álljunk és megmondjuk a szenvedő és küzködő emberiségnek, hogy Jézus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Megmondjuk nekik, hogy nemcsak megismerhetjük a bűnt és harcolhatunk ellene, hanem diadalmaskodhatunk is, sőt diadalmaskodnunk *kell*, ha Jézus tanítványai akarunk lenni és maradni.

Vizsgáljuk meg magunkat. Nem-e mi is a régi tévhitben éltünk mindezeideig? Nem-e mi is csak szenvedtünk és harcoltunk mindig, de sohasem győztünk? Fogadjuk el Jézus felénk nyújtott segedelmét és erejét és járjunk ezentul mint győzők a világban. Jézus mondja: „Én a világot legyőztem“ és azt akarja, hogy Vele te is győzzél *minden* bűn és *minden* kísértés felett!

J. J.

Mit értünk áldásos istentisztelet alatt?

Egy alkalommal együtt volt néhány keresztny jó barát és egyikük feltette a következő kérdést: „Mit is értünk tulajdonképpen áldásos istentisztelet alatt? Hiszen gyakran halljuk az ily kijelentéseket: áldásos prédikáció volt, vagy: ma az istentiszteleten gazdag áldásban volt részem. Mit kell értenünk hát azalatt, ha valaki az istentiszteleten áldásban részesült?“

A barátok egyike így szól: „Ha valamely istentiszteleten jó és boldogító érzéseim támadnak és egész bensőmben emelkedett és örömteljes hangulat keletkezik, úgy ez rám nézve bizonyára áldásos.“ — Egy másik ekként vélekedett: „Ha én valamely prédikáció által egyik keresztny tanra vo-

natkozólag világosságot nyerek, teszem azt a bűnbossúság tanát megtanulom jobban megérteni vagy különösen a Jézus vére által való üdvözülésünkre vonatkozólag újvilágosságot nyerek, akkor ezt én áldásnak nevezem. A harmadik így felelt: „Ha én egyszer kereszténységemben lagymataggá és közönyössé leszek, ami sajnos előfordul olykor, és az istentiszteleten újra felbuzdulok és újra elhatározom magam hűségre és nagyobb odaadásra, úgy meg kell engedni, hogy ez az istentisztelet rám nézve különös áldást hozott.“ Most megszólalt a negyedik: „Ha mindenféle szükségben és nagy szomorúságban vagyok és az istentiszteleten vigaszt és erőt nyerek, úgy kétség nélkül áldásos volt rám nézve a prédikáció.“

Utolsóinak megszólalt az ötödik: „Hallgassatok meg, elfogom mondani nektek, legutóbbi élményemet és azután döntéseket el, hogy nem-e volt különös áldásban részem az istentiszteleten. Tudjátok, hogy már évek óta járok veletek az istenházába, de a kereszténységet mégsem vettem valami komolyan. És most néhány hete, hogy egy prédikációt hallottam, amely nagy tüzet gyújtott bennem és óriási hattással volt reám. Kereskedő létemre, azelőtt a súlyokkal és mérlegekkel nem nagyon kényesen bántam. De ama prédikáció után hazamentem és az összes hamis súlyokat kidobtam és most mértékeim teljesek és a súlyok pontosak. Hasonlóképen ellenséges lábom éltem szomszédommal éveken át, de ama prédikáció után azonnal átmentem hozzá és teljes szívből bocsánatot kértem tőle. Közöttünk most minden tisztában van. Azután sajnos egyszer egy özvegy asszony iránt is igazságtalan voltam. Nagy szorultságában és szükségében jött hozzám segítségért, de én bezártam szívem és markom előtte. Sírva távozott tőlem és még ma is látom könnyörgő tekintetét; de én hideg és kemény maradtam. Ez az eset mint kétélű kard vágott belé szívembe. Ezért mindjárt másnap felkerekedtem, hogy felkeressem a szegény özvegy asszonyt igaztalanságom és szívtelenségem jóvátétele végett. Őszinte szívből bocsánatát kértem és 200 koronát ajándékoztam neki, lelkiismeretem megnyugtatósára. Eleinte nem akarta elfogadni, de azután elmondta, hogy újra nagy szükségben van és Istenhez fohászott segítségért, amiért is most ezt az ajándékot elfogadja Isten kezéből. Ez alkalommal hála- és örömkönnyei voltak szemében, amikor tőle eltávoztam: És hogy mily boldog és megkönnyebbült voltam én, mikor az özvegytől hazamentem, azt ki se mondhatom; úgy tetszett, mintha

az angyalokat a mennyeekben üjjongani hallanám.

Azután még volt egy utam amaz istentisztelet után és pedig lelkészünkhöz. Én ugyanis azelőtt igen kapzsi voltam és szívbemben a pénz előkelő helyet foglalt el. De mikor ama prédikáció alatt Isten velem beszélt, úgy cselekedtem mint hajdan Zákeus, aki miután az Üdvözítő hozzá betért, a szegényekre gondolt. Magamhoz vettem valamit a földi javaimból és átadtam lelkészünknek, hogy fordítsa a szegények felsegítésére és az istenország terjesztésére.

Mind ezt művelte lelkemben ama prédikáció. Én tehát akkor nemcsak szívemet adtam át Istennek és nyertem bűneim bocsánatát, hanem egész életemet és mindenemet magammal egyetemben az ő szolgálatába állítottam. Nos mondjátok már, hogy ez-e az igazi áldás, amit nyernünk kell az istentiszteleten? "

Erre az összes barátai igazat adtak neki, hogy tulajdonképen ez az igazi áldás, amit nyernünk kell az istentiszteleten. Egész szívünknek és életünknek kell megváltóznunk, nem pedig csak kellemes érzéseket nyerni és jó elhatározásokat tenni, amik csak az áldásnak csekély részei. Ha azonban az ige és a Szentlélek ereje által a régi elműlnak és minden megújul szívünkben és lelkünkben, akkor ezt nevezhetjük igazi áldásnak.

Adja Isten, hogy ez minél gyakrabban történjen meg a mi istentiszteleteink révén is!

A samáriabeli asszony.

(Olvasd: Ján. 4. 4-42.)

Forró déli nap sütött, mikor a samáriabeli asszony Jákob kútjához jött vizért. Bizonyára soha sem felejtette el azt az órát, mikor ott Jézussal szemtől-szembe állott. Azonban ami őt annyira felhevítette, nem a forró napsugarak voltak, hanem az isteni igazság szeméből jövő tekintet, mely, belehatolt szíve mélyébe és az asszony titkos multjába bevilágított. Hyen módon fokozatosan megismertetni, a szegény pirját hajtotta arcába és megszómozott. Kivánta pedig azt a vizet, amely „örök életre buzó viznek kútfeje lesz őbenne.“ Csodálatos, öneki a samáriabeli asszonynak kell mindent megmondania az idegennek, aki így szól: „Jól mondad“, úgy van, igaz. Ma Jákob kútja gyónató és ítélő székke lett és az asszonynak vallania és megbánnia kell.

A gyónó asszony, samáriabeli volt és

házasságtörő. És ezért csodálkoztak a tanítványok rajta, hogy Jézus beszélt vele. Hogy *övelük*, az egykori halászokkal és vámszedőkkel beszél, azon nem csodálkoztak. Ők még dicsekedhettek is talán azon, hogy Péter anyósával, Máriával, Mártával és a többi asszonyokkal beszélt, de *ezzel* az asszonnyal! Hisz ez teljesen bűnben született, egy harmadrészt pogány. A rabbinusoknak ez volt mondása: „Inkább égessétek el a törvény ígét, semhogy asszonnyal közöljétek azokat.“ Ha Jézusra gondolok, akkor azon csodálkozom, hogy velem, szegény, bűnössel beszélt. De azért történt, hogy, az irás teljesüljön: „Te felemeled a lealázottakat a porból és királyi székbe ültetted őket.“

És mily mesterien érti az Úr az asszony meggyóntatását. „Adj innom“ mondja ő és ezzel értésére adja neki, hogy nem túl rossz neki arra, hogy vele beszélgesse. Gyorsan felépitette a jelen és az örökkévaló között a hidat és azután rendben megmond neki mindent, ami jó és rossz van rajta. „Megmonda nekem mindent, amit cselekedtem“, így kiált fel az asszony és megismeri Jézusban a prófétát. Úgyan mit mondott *neked* mikor úgy állt előtte, mint ez az asszony? Talán már elfelejtetted? Oh, mennyire megalázott az téged és te így kiáltottál fel: Sokszor szomorítottalak meg, bocsáss meg! Szeretlek!¹⁴

Ez a gyónás igen gyümölcsözővé lett. „Ott hagyá vedrét“ és teher nélkül, mellyel jött a kúthoz, visszasietett a városba. Bizonyára egyebet is otthagytott, nemcsak a vedrőt; a lelkén fekvő egész terhet Jézus lábai elé tehetette. És oly boldogság költözött szívébe, hogy a városban szomszédaihoz ily örömmel fordulhatott: „Jertek, lássatok egy embert. . . Nem ez-e a Krisztus?“ Így találtak ők is a Jákob kútjánál élő vizet és Ábrahám utódaivá lettek lelkileg.

Úgy tetszik, mintha gyakran látnának Jákob kútjánál Jézussal beszélgetve vizet méríteni. Ismételten fordulsz ilyenkor Üdvözítődhöz e kéréssel: „Uram add nekem azt a vizet!“
K. J.

Szerkesztői rovat.

Nagy időket élünk. Hazánk 1918 nov. 16-án köztársasággá lett a nép akaratából. Isten kegyes vezérlése folytán. Nagy dolog ez és szinte hiányzik rá szó, hogy ezt kellőleg méltassuk. De ez nem is a mi feladatunk. Mi csak rá akarunk mutatni arra, hogy

mit jelent ez ránk, hívő keresztényekre nézve. A teljes szabadság után vágyodtunk mi mindig, ami hazánkban tulajdonképpen már korábban is meg volt, de egyes rosszakaratú, basáskodó emberek a törvényeket félremagyarázták és nehézségeket gördítettek utunkba. Ez most már ezentul nem lesz lehetséges szeretett hazánkban. A köztársasági államforma kizár mindenféle jogfosztást és így ezentul mindenki úgy, akkor és ott imádkozhatik, ahol neki jól esik. Fontos az is, hogy a vallás mindenképpen szabadabbá és egyformává lesz téve nálunk, vagyis nem lesz „kiváltságos“ meg „bevett“ és „megtúrt“ vallás között különbség. Hála Istennek, hogy e kort megértük és kérjük az Urat, hogy e törvények mielőbb megvalósuljanak!

A hazatérő katona testvéreinket mindenütt nagy örömmel fogadják. Elérkezett a várva-várt idő, amikor ismét együtt lehetnek azok, akik együtt szolgálták az Urat. Reméljük, hogy gyülekezeteinkben is érezhető lesz a férfiak hazaérkezése és új nagy időknek megyünk elébe. Tekintsünk felfelé, ahonnan minden jó és tökéletes adomány jó!

A lelki szemünk világának értéke. Jan 12, 40

Sokan tekintik magukat, a látó érzékküket illetőleg, tökéleteseknek és emellett bensőleg teljesen vakok; hiányzik nekik az önismeret meg az üdv ismerete tökéletesen. Az Üdvözítőnek sokszor volt ily emberekkel dolga. Ő így szólt a büszke és önhitt zsidókhöz: „Ha vakok volnátok, nem volna vétkeitek“. Oh, hogy nem tudták megismerni, a békességhez vezető utat! De még manapság is sok ilyen vak ember van. Bár csak meglátnák Jézus kegyelmi világosságát még addig, amíg a nagy gyertyatartóról egyszersmindenkorra le nem vésztetik!

Genfben élt egy fiatal ember, aki vak volt, de baját nem akarta észrevétni. Mindig úgy tett, mintha látna mindent. Hogy ezt bizonyítsa, gyakran a legvakmerőbb dolgokra vállalkozott. Ha senki észre nem vette, még a városba is elment egyedül sétálni. Ilyenkor aztán előfordult, hogy az utcán elesett és véres ábrázattal vitték haza. És mindez csak azért történt, mert nem akarta bevallani, hogy vak.

Ha tudjuk, hogy mily sokan szenvednek lelki vakságban és sohase akarják hibáikat, bűneiket, gyengéiket és mulasztásai-

kat bevallani, akkor nem csudálkozunk azon, hogy egy ilyen külön akadt, aki még testi vakságát is le akarta tagadni. És bár az ilyen lelki vakok, sokszor estek el és az egész világ ismeri állapotukat, mégis teljesen ismeretlen fogalom előttük a bűn ismeret.

A kék kereszt egyesület egyik gyűlésén a szónok azt magyarázta, hogy mindnyájunknak szüksége van Üdvözítőre, mert természetünkben fogva bűnös emberek vagyunk. A beszéd alatt egy mélyen sülyedt iszákos ember így kiáltott közbe: „A ti bűneitekkel jöttök mindig! Én nem vagyok bűnös ember!” Erre felállt és elhagyta a termet. Amit mások magukban gondolnak, azt ő nyíltan ki is fejezte.

M.-ben egy evangélista napról-napra tartott gyűléseket. Egy előkelő hölgy nem mulasztott el egyet sem. Miután befejeződtek az összejövetelek, megkérdezte a hölgyet egyik barátnője, hogy hogy tetszett neki a szónok. „Oh, nagyon tetszett nekem,” felelé, „de egyet nem értek meg, mindig a bűnről beszél. Kérlek szépen, hát követél te már el valaha egy bűnt?”

Az ilyesmihez mit szólunk? — Vak, vak — vak! Isten óvjon téged, k. olvasó, az ilyen vakságtól.

Beteg voltam és nem látogattatok meg engem.

K. Emil derék, jó fiatal ember volt. Azt beszélték róla, hogy még egy férgecskének se tud ártani és feleségének gratuláltak, hogy oly jól ment férjhez. Emil ragaszkodott is a hitéhez, de sajnos csak egy ideig. Hiszen a hitetlenség divatos és ő nem akart elmaradni. Így történt, hogy miután egyszer ezen befolyásoknak magát kitétte és mindenben hibát talált, a hitét is elvesztette. Utoljára már csufolódott az istenes dolgokon. Egyik fiatal barátjának és munkatársának, aki határozott keresztényi életet élt, ez nagyon fájt; de barátságos intelmei látszólag hiábavalók voltak. Ekkor Emil megbetegedett, tüdővészbe esett. Kezdetben neheze esett a munka, később teljesen abba kellett hagyni, végre ágyba dőlt. Barátai sorban meglátogatták, csak a „hivő” még nem. Ez persze nem volt rendjén; de mégis így történt. „Következő vasárnap”, gondolta magában, „meg fogom látogatni

Emilt.” Alig tudta megvárni e napot. Vasárnap reggel aztán már korán útnak indult. De ily állapotban lévőknek mégsem képzelte el a beteget. Egész teste le volt soványodva, az arca oly halovány, szemei bágyadtan fénylettek, a hangja üres — az egész már a halott benyomását tette. Emil nagyon örült a látogatónak és ez belátva mulasztását, a rendelkezésére álló pillanatokat jól kihasználta. Szíves, meggyőző hangon beszélt neki Jézus megmentői szeretetéről és hatalmáról. A beteg minden szót magába szívott és miután barátja buzgón imádkozott vele, lelkének megmentéseért, így szólt: „Ha újra egészséges leszek, elmegyek istentiszteletekre.” Azonban ennyire nem jutott többé.

A következő reggelen, mikor barátja a munkába ment, már hallotta, hogy Emil az elmúlt éjjel meghalt. Oh, hogy fellélegzett az most, hogy legalább még az utolsó napon meglátogatta barátját. Egész nap erre gondolt és estére nem tudott sietősebbet, minthogy felkeresse a halottat. Itt beszélték neki, hogy nem tudnak eléggé csudálkozni azon, hogy minő nagy változáson esett keresztül Emil még az utolsó napon. Míg azelőtt gyakran türelmetlenül zúgolódott, addig az utolsó napon kérte, hogy olvassanak neki fel a bibliából és egy csodálatos nyugalom és békesség töltötte be. Így halt meg. Emil barátja mély részvételt volt barátjának hozzátartozóihoz, akik most a halottat gyászolták. De öröme nagyobb volt, hogy engedett a lélek indításának, hogy még az utolsó nap barátját látogatta meg és hogy Isten ennyire megáldotta szavait.

Kedves barátom, nem tudsz talán te is valakiről, aki súlyos betegen fekszik és akihez kellene menned, hogy megmutasd neki az utat az üdvösséghez? Siess, hogy el ne késsél! Jézus egykor így szólna hozzád: „Beteg voltam és nem látogattatok meg engem! (Máté 25, 43.)

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. ====

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külföld

==== Tíz példányt portomentesen küldünk. ====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztény Könyvesház, Budapest

==== VI. Felsőerdősor 5. ====

A szerkesztésért felelős:

Jakob János Szenttamás, Bácsmegeye.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. i. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KOZLÖNYE.

IX. évfolyam.

Budapest, 1918 december hó 15.

24. szám.

A szeretet ünnepe.

Ismét karácsonyt ünnepelünk. Már az ötödiket új nehéz viszonyok közepette. Ha visszatekintünk az elmúlt esztendőre, mégis remélhetjük, hogy ez az utolsó karácsony, amelyet háborúban tartunk meg. Minden okunk meg van rá, hogy bizakodólag tekintsünk a jövőbe.

Karácsony! Mily melegség árad ki e szóból. Hogy felderül mindnyájunk arca, amely talán a sok szenvedés alatt már mindig csak el van borulva. Nem, Isten nem felejtett el bennünket, csak mi felejtettük el őt. Azért a karácsony újra emlékeztetni kíván minket Isten szeretetére, amely oly nagy, hogy a bűnös emberekért, érettünk az ő egyszülött fiát adá. A gyermek Jézus megjelenése már oly nagy hatással volt a világra, hogy a napkeleti bölcsek és bethlehem pásztorai egyaránt siettek hódolni neki. És később is, ahol Jézus megjelent, mindenütt szeretet áradt ki szívéből a környezetére. Még ellenségei se mondhattak valamit reá, ami szeretetét kétségbe vonhatta volna.

És Jézus ma is be akarja bizonyítani irántuk való szeretetét. Amikor elvált egykor tanítványaitól, biztosította őket, hogy lélekben velük lesz továbbra is minden nap. Velük lesz az úton, ha az evangélium hirdetésével foglalkoznak és velük lesz, ha két három hívő lélekkel összejönnek imádkozni. Minő szeretetet árul el Jézus, amikor ellenségeiért imádkozik! Nem indít-e bennünket meg az ily érthetetlenül nagy és mély szeretet?

Ezt a szeretetet ünnepeljük most karácsonykor is. Érezzük, ha e krisztusi szeretet töltené be a világot, nem volna akkor ily végtelen szenvedés és borzasztó háború színhelye a föld. Azért lássuk be, hogy csakis az ő követése boldogíthatja az egyes embert, de az egész világot is. Nem lesz addig állandó béke és nyugalom a világon, amíg az emberek nem ismerik el Jézus szeretetét és amíg e szeretet be nem tölti az emberek szívét.

Az ünnep egyúttal legyen szent fogalom alkalmá is. Határozzuk el mindnyá-

jan, hogy ezentúl a gyűlöletet kizárjuk szívünkben. Mindnyájan Isten képére teremtett emberek vagyunk és testvérek, és Jézus mindnyájunkat egyformán szeret. Ha pedig Jézus szeret minden embert és a legnagyobb bűnösért is meghalt, hogy szabad akkor nekünk megvetnünk valakit?

A szeretet ünnepe beköszöntött újra. Köszönjük, hogy Isten minket szeret és kérjük, hogy töltsé be szívünket is az ő nagy szeretetével.

J. J.

A legáldottabb szolgálat.

Egykor egy király hajnalban maga köré gyűjtötte az összes szolgáit és mind-egyiknek megállapította munkáját. Egy mintát mutatott nekik és átadott nekik egy keretet, amelybe egy képet kellett szőniök. Mindnyájan egytorma mintát kaptak. A keretnek és a képnek ugyanaz az alakja volt. A munkának megfelelőleg járt nekik este a fizetés. „Azonban,” mondá a király, „ha valami akadályba ütköztök munkátokban, csak jertek hozzám bátran. Segíteni fogok rajtatok, hogy folytathassatok a munkát és eredményt is érjete el. Ezt azonban helyettem nem teheti meg senki. Így mindnyájan munkához fogtak.

Mikor beesteledett, mindnyájan királyi uruk elé járultak, de oh, egyetlen egy kép sem nyerte meg ennek tetszését. A kép igen gyatrán sikerült. A mintát alig lehetett benne felismerni. Mikor mindnyáját elküldte, előlépett még egy utolsó, aki még csaknem gyermek, és átadta a képét a királynak. És ime, a király csak egy pillantást vetett a képre, mire szemei a barátságtól sugároztak. Rögtön meggyőződtek, hogy e kép megnyerte tetszését. „Jól csináltad, fiam” mondá ő, „tied a jutalom!” És mikor a többiek magyarázatot kívántak a fiatal embertől, hogy miképen sikerülhetett a kép oly fel-tűnő szépen, előlépett és így szólt: „Hisz az nem az én művem, hanem a királyé. Nem megmondta reggel nekünk hogy öhozzá forduljunk, ha valamit nem értenénk? És ezt megcselékedtem. A fonalak majdnem minden pillanatban összebogozódtak; csomók kelet-

keztek ott, ahol munkámat elrontottam ügyetlenségemben. Akkor a királyhoz fordultam, aki kíségetett a bajból és úgy folytattam munkámat, egész napon keresztül. Ismétleten megsegített a király; minden nehézséget legyőzött a király. „Nem én,“ hanem az „én királyom.“

„Elmegyek, hadd megyek.“

Egy apa halálos ágyán feküdt. Jó napjaiban az *egy szükségessel* nem törődött és most, fájdalmaival kizökkentve és az örökkévalóságra gondolva, aminek eleibe ment, nyugtalaná lett és aggódva folyton ezt kiáltozta: „Imádkozatok, imádkozatok!“ De a körülállók közül senki se tudott imádkozni; az anya szintén gondatlanul élte át napjait és a gyermekek se tanultak meg egy kis imádságot. A haldokló könyörgése mind sürgősebb lett. Ekkor az anya a legkisebb gyermekét, aki ovodába járt, az ágyhoz vezette és mondá neki: „Imádkozzál te azok közül az énekek közül egyet, melyeket az ovodában tanultál. A gyermek nem sokáig gondolkozott, hanem letérdelt az ágy elé és ekként énekelt:

„Elmegyek, hadd megyek
Jézusomat látni meg;
Vágyjal van a szívom tele
Őt fogadni örökre be,
Trónjához én elmegyek.“

Tisztán és érthetően hangzott a gyermek szép hangja és minden szavát mohón nyelte el a haldokló apa. Teljesen elcsendesült, imára kulcsolta kezét és így maradt a nem sokára bekövetkezett haláláig. Hogy mi ment végbe még bensőjében, senki sem mondhatja meg; az Úr tudja. Reméljük, hogy Jézus neve, még az utolsó órájában mentő horgonya lett. A gyermek éneke volt pedig az, ami a haldoklónak vigaszt hozott, amit a többi hozzátartozói neki megadni nem tudtak.

Szerkesztői rovat.

A karácsonyi ünnepek alkalmából a k. olvasóinknak őszinte jókívánatainkat küldjük. Adja a Mindenható, hogy a jelen nehéz időkben is örülhessünk Jézus születésén. Igen, szükségünk van a Megváltóra, ezt érezzük napjainkban különösen. Ezért csak forduljunk hozzá bizalommal és egész reménységünket öbelé vessük. Vajha a közeledő újévtendő szebb és boldogabb időket hozna mindnyájunknak!

A bácskai negyedévi konferenciákat a hónapban tartottuk meg. Miután a misziói felügyelő a jelen viszonyok között nem jöhetett el, a sorok íróját bizta meg hogy a gyűléseken elnököljön. A szentamási és verbászi kerületek együtt tartották meg a gyűlést Verbászon, az újvidéki pedig külön Újvidéken. A kerületek felügyelő prédikátorai Sebele, Bickel és Mayr testvérek a viszonyokhoz képest kedvező jelentést tehettek a misziói munkájukról. Reméljük, hogy az új viszonyok között is virágozni fog a munka és mind szélesebb körben folytathatjuk Isten országa terjesztését.

Óbecsén november 9.-én temették Szögi Lukácsné testvérnőnkét. Szögi testvér 60 éves volt és az Óbecsei metodista egyház legidősebb tagjai közé tartozott. Halálát a most igen elterjedt spanyol betegség okozta. Egészben csak egy héttig volt beteg. Váratlan elhunyt mindnyájunkra mély benyomást tett. Mi szívesen láttuk volna őt még tovább is körünkben, de Mennyei Atyánk utja nem a mi utunk. Neki tetszet testvérnőnkét e siralom völgyéből magához vonni.

Két katona fia kik a temetés alkalmával odahaza voltak, gyászolják őt.

Csurogon november 21.-én halt meg Takács testvéreink fia, Takács Imre 18 éves korában. Ez idén vonult be katonának és ott kapta meg a spanyol betegséget, ehhez hozzá csatlakozott a tüdőbetegség is. Mindössze 8 héttig volt beteg. Először a Nagybecskereki katonakórházban azután k. szílei házában feküdt, ahol szülei a legnagyobb önfeláldozással ápolták.

Mind gyermek ismerkedett már meg a vasárnapi iskolánkkal, amely igen jó benyomással volt lelki életére nézve. Utolsó látogatásom alkalmával, együtt imádkoztunk és kértük az Urat, hogy szabadítsa meg szenvedéseitől, azután az Úrvacsorát vette még magához. Amikor eltávoztam azt mondta: Biztosan tudom, hogy az Úr megbocsájtotta bűneimet.

Boldogok azok akik az Urban hálnak! Reméljük a viszontlátást az örökkévalóságban. A gyászoló szülőket pedig vigasztalja az Úr.
S. Gy.

A világ, gyönyöreivel együtt elmulik.

Egykor egy lelkész egy színész betegágyához érkezett. Egész életében a művész nem ismert mást mint a dicsőség után való törtetést. Ha valamely szerepben fellépett és a színház az éljenzésektől és tapstól visz-

hangzott és babérkoszorúkat dobtak a szinpadra, akkor volt boldog igazán. Ezeket a pillanatok őrizte meg emlékében és mindig újra rájuk gondolt. A falon mindenfelé ott függtek előtte a hervadt babérkoszorúk. A hozzájuk tartozó selyem szallagokból csináltatott magának egy takarót. Ez a takaró fedte be most beteg, múló testét. A félelem királya, a halál pedig előre vetette árnyékát, ami az arcán tükröződött vissza. Egyszerre így sóhajtott fel:

„Oh, Uram, mindez most mögöttem van, előttem pedig nincs semmi!” — Igen, kedves olvasóm, mit használnak neked gazdagság, hatalom, öröm, szépség, élvezet, ha végre még sem leszel boldog, hanem elkárhozol? És ki lehet boldog, ki üdvözülhet? A ki hisz az Úr Jézusban. Aki őt bírja tanító mesterül és vezérül az életben. Aki az ő szeretetében és szelidségében él. Boldog az már itt és boldog lesz az az örökkévalóságban is!

A lejárt falióra. Jwa. 12

Olykor ráakadunk jólrendezett háztartásokban, lejárt faliórára. Mindig valami szomorú s fászló van látványukban. Fel nem húzott óra emlékeztet tulajdonosa teledékenységére, hanyagságára s hiányos rendérképére; gyakran az is előfordul, hogy megállt egy óra, mert a ház ura távol volt. Így történt a multkor énnálam; midőn egy kis utazásról visszatértem s vacsora közben a falióra felé néztem, azt fedeztem fel, hogy már nem járt.

„Olyan óra, amely nem jár”, szoltam magamban, „nemcsak teljesen hiábavaló, hanem egyenesen káros is lehet, mivel helytelen adatokat szolgáltat.” A lejárt falióra megpillantása a gondolatoknak egész világát ébresztette fel bennem. Ilyen lejárt falióránál még sokszor szomorúbb és sokkalta inkább tévutra vezető tényező az olyan ember, aki kereszténynek vallja magát és amellett hűtlen — úgy nagyban, mint kicsinyben. Levelének 12. versében Judás „viznélküli felhőknek s terméketlen fáknak” nevezi az ilyen keresztényeket. Tényleg súlyos bajt okoznak olyan keresztények, kiknek életmódja nincsen megszentelve és akiknek lényege oly kevéssé viseli magán Uruk bélyegét, „akiknek szájában nem találtatott csalárdság, aki nem szidott viszont mikor őtet szidták és nem fenyegetődött, mikor őt szenedett”, aki mindenben az Atya akaratát teljesítette s amelyre a Sátannak nem volt hatalma.

A világnak az a kívánsága, hogy tá-

jékozódhasson a keresztény életén egy szilárd igazság, amely kell, hogy kiélessítse felelősségérzetünket. De hányszor csalódnak kereső lelkek bennünk, hányszor szenved fiatal hitük hajótörést, a mi példánk által. Olyan élet, amely nem sugároz ki fényt, nem képes Isten dicsőségéhez hozzájárulni.

Nem volna szabad így lennie ennek! Tegyük ki magunkat a Szentlélek hatásának, hogy bennünket „minden igazságnak megismerésére vezessen”, hogy „éljünk az Úrhoz méltón s termékenyek legyünk”. A keresztény kell hogy mindig egy a Szentlélek által „felhúzott óra” legyen.

Németből: D. N.

Varázslás és mágia.

Mielőtt ezen hatalmi megnyilvánulások tárgyalásába bocsátkoznék, szükségesnek tartom tisztázni azon kérdést, „mit értünk babona alatt?” Ezt a kérdést azért kell tisztáznom, mert akadtam egyénekre, akik előtt, ha e dolgok tárgyalásába kezdtem megütközve kérdezték, hogyan lehet ilyenekben hinni, hisz ez babonaság, a babonaságot pedig tiltja a szentírás. Babonaság: ha én ezen hatalmi erőktől félek, vagyis nagyobb a hitem bennük, mint az Urban. Félek leülni egy asztalhoz, mert már tizenketten ülnek mellette. Holnap nem utazom mert péntek van, stb. Nem tudjátok-e, hogy a félelem gyengít és a hit Istenben erősít? Nem emlékeztek-e, mikor Péter a tóra lépett és félelem szállotta meg szívét, süllyedni kezdett? Így van ez ezen esetekben is. A szentírás maga is elismeri ezen erő megnyilvánulásait létezését, nem ezt tiltja tehát, hogy ezen örök létezésében higgyünk, — hiszen akkor a sátánban sem lenne szabad hinni — értve alatta annak létezését és hatalmát, hanem tiltja hogy magunkat ezen örök szolgálatába adjuk. A létezőnek elhívése és az evvel való foglalkozás teljesen különböző. Szolgálatába adod magad pedig minden oly gondolattal vagy cselekedettel mellyel a te Uradat megbántod, amikor nem az ő erejére támaszkodsz, hanem a magad erejéből akarsz, érvényesülni. Amely pillanatban pedig az elbizakodottság gyökeret vert szivedben, felébred benned a babonás félelem, érzed hogy valami titkos hatalom mégis uralkodik feletted, Istent elismerni nem akarod, de a sátánt elismered; nem vagy semminek birtokában, ami erőt adna neked ezen hatalomtól szabadulni, a bűn s ezzel a sátán foglya vagy.

De térjünk a dolog lényegére. A va-

1918

rázslás már több ennél. Itt már a démoni hatalmaknak nemcsak öntudatlan, de öntudatos foglyává lesz mindenki, aki ezen erők szolgálatába adta magát. A varázslás már oly nagyfokú eltávolodást feltételez Istentől, hogy a visszatérés útja úgyszólván teljesen el van vágva. Itt már a démonikus erők szolgálnak ugyan, de csak azért, hogy minden egyes szolgálattal nagyobb hatalmat nyerjenek felettünk, és hogy hatalmuk csodás nyilvánításával másokat is megnyerjenek szolgálatukra. Amint erejük hajótörést szenved azon boszulják meg magukat, akit szolgálatukra nem tudtak kellőleg felhasználni. Szolgáljon például a következő eset:

Zeller Sámuel Menedorf első evangélistájával történt, hogy egy alkalommal egy családhoz hívták, ahol két gyermek beteg volt, de az orvosok semmiféle betegséget megállapítani nem tudtak. Zeller leült a gyermekekkel szembe és kérte az Urat, nyilvánítsa ki hatalmát és mutassa meg, mi-féle hatalom, ami a gyermekeket kinozza. Alig imádkozott pár percig, belép a szobába egy alacsony fekete szürös tekintetű férfi, leül Zellerrel szemközt és mereven reá néz.

Zeller rögtön tisztában volt, kivel áll szemben és az Urhoz fohászzkodott, mutatná meg hatalmát. Szótlanul nézett egymással szemben a két szolga, egyik az Ur, másik a sátán szolgája. Jó negyedóra után az Ur győzött. A sátán szolgája szótlanul hagyta el a szobát. A gyermekek annak távozása után rögtön egészségesek lettek. Az illető egyén hulláját harmadnapra a halászok fogták ki a Zürichi tóból.

Ovakodjunk ezen démoni hatalmaktól, mert örök romlást hoznak, míg az Ur az örök boldogságot adja nekünk.

Mint az anya. Es 66, 13.

Néhány évvel ezelőtt meglátogattam egy kórházban a gyermek osztályt. Ott feküdtek, a kis betegek, tiszta ágyacskáikban. Egy részük, kik éppen semmi fájdalmat nem éreztek, vigan, csevegtek és játszadoztak; másik részük csendesen aludt; ismét mások a párnába rejtve fejüket csendesen sirtak. Leghátul feküdt ágyacskáján egy szánalomra méltó kis gyermek. Fejecskéje telis-tele volt utálatos fekélyekkel. Soká nem tudtam rá nézni, mert borzasztó benyomást tett reám. Amint elfordultam éppen, az ajtón belépett egy asszony és egyenesen a gyermekfelé tartott, akit ágyacskájából gyengéden ki-

emelve fekélyekkel borított fejecskéjén megcsókolt. Ez csak az anyja lehetett. Hiszen az ő szegény, kedves gyermeke. És ha még oly beteg is, és talán annál inkább áll közel az anyai szívhez.

Oda tekintettem megindult szívvel és eszembe jutott egy istenigéje: „Megvigasztallak benneteket, mint az anya szokott vigasztalni.“ Ilyen tehát, mint ennek az anyának a szeretet, az én Istenemnek szeretete. És ha még oly gyengék volnánk, a büntől még oly nagyon romlottak, még oly mélyre sülyedtek, úgy hogy már senki egy jó szót hozzánk nem szólna és senki a megmenthetőségünkben nem hinne, — a mi Megváltónk szeretete még nagyobb, mint egy anya szeretete. Az ő legzüllöttebb gyermekére is reá hajol szives irgalmában, miért? Mert az ő gyermeke, mert szereti, mert üdvösséget szerzett részére, erős karjaiba akarja ölelni és kiemelni, hacsak engedi magát. És a fiúság csókját akarja az atya adni neki, hacsak vissza tér hozzá az elveszet fia!

Ez erőt adott nekem mindig újra hogy Üdvözítőm elé járulhassak, gyengéimmal, bűneimmal és gondjaimmal, és új bátorságot arra, hogy megmondjam másoknak is, akiket már feladtak és akik már önmagukat is elveszetteknek tartották. *Van egy szerető Üdvözítőd.* Amint vagy, hozzáfordulhatsz és kegyelmében elfogad.

S. E. G. után.

Jelentőségteljes álom.

Egyszer, még megtéretlen koromban álmodtam. A falon egy órát láttam, felette egy angyalt kiterjesztett szárnyakkal. Jobb kezével az órára mutatott, bal kezével reám. Az órán a mutató $\frac{1}{4}$ 12 — ön állott. Mikor felébredtem, gondolkodóba estem álomom felett. Így indultam a megtérés felé. Jézus megmentett.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

Tíz példányt portomentesen küldünk.

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztény Könyvesház, Budapest

VI. Felsőérdősr 5.

A szerkesztésért felelős:

Jakob János Szenttamás, Bácsmegeye.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.